

počuty; pscheto woni šu schyčne wot Boga še wotchylili, a negodne gromaže huzhnone; tam nějo, kenz dobre zynik, tež niz jaden (Rom. 3, 12); wono jo togodla treba, až woni še sašej k Bogu rosche, a až snimi jadro pschewne še staňo, gaž woni Boga nimerne wizesch kšche (Jan. 3, 3).

Wosebne paš deje te počutu zynisch, kotarež ju hišczi žedne zynili nějšu. Take běchu te Atheniensare, ku kotarymž Pawoł we naschom textšche žějo: „Bog pschikazo schyčnym złowekam schuderkano počutu zynisch.“ Take běchu te tataňe, ku kotarymž Sesus šwojich pošlow pašla, aby woni jim počutu přatkowali. Take šu schyčne we schamnosci a chłodku teje šnerschi hišczi šejzeze złoweki. Wono deje počutu zynisch teke te, kotarež k Bogu še hobroschili běchu, kotarež paš wot nogo sašej wotpadnuli šu, a ku kotarymž won (Sjaw. 2, 4. 5) žějo: „Sa mam nězo pscheschowo tebe, až ty twoju přednu luboscž šy spusczik. Spominaj togodla, wot zogo ty šy padnuł a zyn počutu, a zyn te perwejšche statki.“

We tej tschachosche, tu přednu luboscž sgubisch a we grěchach humrěsch, stoj tež ten něšfromnějšchy złowek, kaž to na Saulu, Dabitu, Solomonu a drugih wizimy. Togodla dejali stawne taš sdychowasch:

Dy škodka luboscž, hušchy gosež,
 Nam pomož, až škobodne došč
 We twojej škuzbe wostanomy
 A wot tebe še něgnomy.
 Pšhes twoju moz, Kněš, šgotuj naš,
 Tog ščeka bojašni mozuj saš,